

edicions
bromera ★

Jordi Sierra i Fabra

El somriure del diable

4ª EDICIÓ

PRIMERA PART
(de finals de setembre a primers d'octubre)

Edicions Bromera

1. Atropellament

Conduïa una mica accelerada. Se li feia tard. I no li agradava córrer amb el cotxe, perquè a la urbanització els revolts eren tancats i sempre es podia trobar algun nen a la carretera o algun boig pujant a tota velocitat fins i tot a aquella hora. El fet de conèixer cada pam de memòria no significava res i ho sabia. Encara no feia un mes, dos cotxes s'havien encastat allà mateix, prop del pont, abans d'arribar al poble.

Va pitjar el fre.

Va girar a l'últim revolt, va baixar l'últim pendent, va tombar a l'esquerra i va travessar el pont sobre la riera sense que ningú li sortís al pas. Va tornar a prémer el pedal del gas. En arribar a la bifurcació, amb el restaurant Selva Negra a un costat i el carrer que conduïa a la Nacional 340, es va aturar per pura precaució abans de tornar a girar a l'esquerra. Era una pujada llarga, al final de la qual hi havia el mercat. Allà sí que calia donar gas.

Ho va fer i va arribar fins al carrer de l'església en menys d'un minut. Va tombar a la dreta i va enfilat el primer carrer amb cotxes aparcats a la dreta. Ja no anava de pressa. Era impossible. Circulava molt a poc a poc.

Aquesta va ser la seva sort.

L'home va aparèixer per entremig de dos cotxes, de manera inesperada, i la va espantar tant com es va

espantar ell en adonar-se de la presència del vehicle i de l'impacte imminent. Durant un breu i fugaç instant, tots dos es van mirar als ulls.

Després, la topada, i ell desapareixent de la seva vista.

Va frenar en sec i va sortir del cotxe a corre-cuita. Per un moment va arribar a témer el pitjor. En veure l'aparegut a terra movent-se, recuperant l'equilibri per assegurar-se, va sentir un primer indici d'alleujament. A vegades n'hi havia prou amb un petit cop al cap per enviar algú a l'altre barri. L'atropellat no mostrava cap ferida aparent.

–Està bé?

–Sí, sí...

El va ajudar a posar-se dret.

No hi va haver cap retret, per cap de les dues parts. Res d'«Home de Déu!, per què ha sortit així, sense mirar?» ni «Caram, senyora, podria anar més amb compte!». Ningú caminava prop seu, estaven sols. No el coneixia, de manera que es tractava d'algú que no era del poble o bé d'un dels nombrosos nous habitants escampats per qualsevol de les disset urbanitzacions que envoltaven Vallirana. La majoria utilitzaven casa seva com a segona residència pròxima a Barcelona.

–Em sap greu –va acceptar la seva culpa ella, turmentada pels nervis.

–Oh, no, no –va rebutjar-la-hi ell, tranquil·litzant-la–. He sortit sense mirar, amb el cap en una altra banda.

–Deixi'm que el porti al punt de la Creu Roja. És aquí a prop, davant del casino.

–Estic bé, veu?

Va fer un parell de flexions amb les dues cames, es va tocar els braços i el tòrax. Era jove, trenta i escaig, atractiu, cabells negres i ulls profunds. Vestia amb elegant esportivitat. Ell també l'observava a ella, de manera que va apartar la mirada de la seva.

–No el puc deixar així –va insistir.

–Si em porta a la Creu Roja o al dispensari o on sigui, pel sol fet d'estar-hi involucrat el seu vehicle, n'hauran de donar part i li poden retirar el carnet. No sigui ximple. Li asseguro queestic bé.

–I si es troba malament d'aquí a una estona? A vegades els cops triguen a sortir.

–Doni'm el seu telèfon. Si passa alguna cosa així, li trucaré, d'acord?

Tenia un somriure encantador.

Ella es va sentir estranya. Torbada.

Va tornar al cotxe, i en va treure la bossa de mà, una petita llibreta i un bolígraf. Li va anotar el número i el seu nom, però també l'hi va dir mentre li lliurava el paperet.

–Em dic Anna.

–Jo, Eulali, però tots em diuen Lali –ell va agafar la nota i li va allargar la mà.

Seguia somrient, com si allò li semblés divertit.

–Em sap greu –es va relaxar l'Anna.

–Ja ens veurem –va dir en Lali.

Més enllà dels possibles efectes de l'accident, l'Anna va tenir la sorprenent sensació que seria així.

2. Alternatives

Ho va explicar a en Leo i a l'Arantxa a la nit, tot sopant.

–Aquest matí he estat a punt d'atropellar un home –va sospirar–. Bé, de fet, l'he atropellat, però no ha passat res. Anava molt a poc a poc i ell ha sortit d'entremig de dos cotxes aparcats, de manera que...

Els seus fills la van mirar bocabadats.

–I què has fet? –va preguntar en Leo.

–Res.

–Com que res?

–Estava bé, no s'ha fet ni una esgarrapada. S'ha portat de manera molt correcta, i ha reconegut que era tant culpa seva com meva.

–Si ha sortit d'entremig de dos cotxes aparcats i ha envaït el carrer, la culpa és seva, no pas teva –va esmentar l'Arantxa.

–Això sempre depèn de com es miri. Si em busqués les pessigolles, dient que jo anava més de pressa del que és normal, ja n'hi hauria prou per complicar les coses. Els jutges sempre fan costat als vianants.

–Evidentment... –en Leo li va llançar una mirada de resignació, com si la seva mare fos la pitjor conductora del món.

–Com heu quedat? –va preguntar l'Arantxa.

–Com a amics.

–El coneixies o l'havies vist pel poble?

–No. Es diu Lali. Bé, Eulali.

–Com ho saps?

–Li he donat el meu nom i el meu telèfon, per si es troba malament.

–Mama! –va protestar la seva filla.

–Què volies que fes?

–I si ara es despenja dient que té una ferida interior, i que ha anat a l'hospital, i que li han dit vés a saber què?

–Per què ets sempre tan malpensada? –va arrufar les celles l'Anna.

–Perquè a vegades sembla que baixis de l'hort, per això –va seguir preocupada la seva filla.

–Mira, Arantxa, cal fer sempre el que és correcte, d'acord?

–El que és correcte és donar-se la mà en aquell moment i, si no passa res, bon vent i barca nova.

–Tu penses igual? –va mirar el seu fill.

–Ja que t'has desempallegat del primer galifardeu...

–Quina educació us dec estar donant –va moure el cap horitzontalment–. Heu sentit parlar de coses com la consciència, el respecte, la solidaritat, la responsabilitat? Ja m'enteneu, aquestes cosetes aparentment tan absurdes i inútils.

–Si et retiren el carnet de conduir, ja m'ho explicaràs –va dir l'Arantxa.

–Això mateix m'ha dit ell quan no ha volgut anar al dispensari de la Creu Roja. M'ha dit que si en preniem nota i hi havia involucrat un cotxe, n'haurien de donar part.

–O sigui, s'ha aixecat, ha estat meravellós i encantador i se n'ha anat.

–Doncs sí.

La seva filla la va mirar encara més estranyada.

–Era jove? –va voler saber.

–Trenta i escaig.

–Oh.

–Oh, què?

–No, res. I guapo?

–Normal.

Es va trobar aquells ulls grans, immensos, lluminosos. Els ulls de la vida esclatant en plena recta final de l'adolescència. L'Arantxa era molt guapa, i extremadament sensible. A vegades massa. La seva intuïció la superava.

Aquell silenci no li va agradar.

–Deixa-ho anar.

–Què?

–Arantxa... –va perdre la paciència.

–Pensava que si haguessis estat un home, o una senyora de cinquanta anys amb les tetes caigudes, no hauria estat tan amable. Així, doncs, això demostra una vegada més el masclisme de tots els tios.

–Ets del que no hi ha –va deixar anar un esbufec sarcàstic la seva mare–. No m'estranya que tots els nois del poble fugin de tu.

–Aquella colla de pringats... –l'Arantxa va fer cara de pomes agres–. Qui fuig d'ells sóc jo, mama.

En Leo somreia, divertit.

–I a tu què et passa? –va engegar-li la seva germana gran.

El noi va alçar les dues mans, com si li acabés de posar una pistola al pit.

–Jo, suís –va manifestar amb sornegueria burleta.

–Oblideu-vos del tema –l’Anna es va aixecar per començar a desparar taula–. Heu anat a buscar alguna pel·li al videoclip?

3. Trucada

La pel·lícula era excessiva, fins i tot per a ella, i en una hora en què venia de gust ajeure’s al sofà i no fer brot. A partir del setè mort havia decidit desconnectar. El seu cos era allà, però el seu pensament no. Un art peculiar i nou, del qual s’havia convertit en tota una mestra. A vegades era en una reunió d’amigues, avorrida, perduda, i s’abstria fins al punt que deixava d’escoltar, de formar part de l’entorn, però no tant com perquè, si li feien cap pregunta, no pogués reparèixer de nou entre elles. El mateix li passava conduint, en certs moments de buit existencial, o com en aquell moment, veient una pel·lícula absurda que no li interessava gens ni mica.

Excepte pel fet d’estar amb ells, compartint alguna cosa.

Era tan necessari...

L’Anna va mirar els seus fills. L’Arantxa tot just acabava de fer els divuit anys. Era vital, enèrgica, dura en grau superlatiu, i amb un caràcter forjat en la lluita, i encara més en aquell últim any. Semblava una supervivent, com si li haguessin fet molt mal i ara esperés el món sencer de mala gaita. Però sota aquella capa de distància i orgull, a

vegades gairebé despòtic, hi covaven moltes altres coses, la por, la vulnerabilitat, la fragilitat d'una nena que encara buscava alguna cosa sense saber què. En Leo, de la seva banda, en tenia poc més de setze i era un llibre tancat que, quan s'obria, molt de tant en tant, no mostrava cap pàgina impresa. Malgrat tot, no era un llibre en blanc, sinó de lletres invisibles. Només ell sabia què covava en aquelles pàgines. De tots dos, era el qui més s'assemblava al seu pare físicament.

El seu pare.

L'Anna va apartar els ulls dels seus fills i els va posar una mica més enllà, a la dreta, sobre la lleixa de la xemeneia. La fotografia d'en Ricard dominava aquella mena d'altar viu, on una altra mitja dotzena de fotografies hi rivalitzaven en una competència perduda per endavant. La d'en Ricard era gran, envoltada d'un marc de fusta noble, i s'hi podia veure un home somrient i despreocupat, de mirada bondadosa, cara rodona, felicitat a manera de segona pell i imatge riallera. La cara d'una bona persona. Les altres fotos eren d'ells, de l'Arantxa, d'en Leo, junts i separats, amb ella o amb el seu pare. Fins i tot n'hi havia una on se'ls podia veure a tots quatre, molt dolenta, però l'única al cap i a la fi en què compartien un mateix espai vital.

Una explosió tremenda i sobtada a la pantalla del televisor va fer que apartés la mirada de les fotografies bo i fent un bot. Algú acabava de volar alguna cosa, enmig d'una immensa bola de foc. Els cossos saltaven pels aires com si fossin pilotes de goma. Als especialistes no els passava mai res. Ni es feien cap mal.

En canvi, un simple cop amb un cotxe...

En aquell moment va sonar el telèfon.

L'Arantxa i en Leo no es van moure, però la noia, sense deixar de mirar la pantalla, va dir a la seva mare:

–Si és en Carles, no hi sóc.

L'Anna es va aixecar, somrient amb la comissura del llavi. Va fer les tres passes que la separaven de l'aparell i en va despenjar l'auricular mòbil; però no va tornar al seu lloc, perquè les explosions i els trets continuaven assolant la sala. Va optar per retirar-se una mica, cap al passadís.

–Sí?

–L'Anna Salas?

–Sí.

–Sóc l'Eulali Amorós. Bé, en Lali.

–Oh –es va encarcerar–. Es troba bé?

–Sí, sí. De fet només truco per tranquil·litzar-la. Algunes contusions, però res d'important. He pensat que estaria més tranquil·la si li ho deia.

–Doncs la veritat és que... sí, me n'alegro –es va relaxar–. Tot i que segueixo pensant que no vaig fer el que és degut.

–Que no, de debò. I la culpa va ser meva, això està clar. Tenia el cap a tres quarts de quinze. Va ser qüestió de mala sort.

–A vegades la mala sort juga fort –va mirar la lleixa de la xemeneia gairebé per instint.

Hi va haver una lleugera pausa.

–M'alegro que m'atopellés vostè.

–M'alegro que fos vostè l'atopellat.

La pausa es va fer una mica més densa.

–Bé... –la veu de l'home va sonar trista–. Només era això. Bona nit.

–Bona nit –va desitjar-li ella–. I gràcies.

4. Pregunta

L'Arantxa va sentir una sobtada punxada al baix ventre i es va doblegar sobre si mateixa. Va restar així, quieta, uns segons, fins que el dolor va minvar de manera gradual. Es va omplir els pulmons d'aire i el va expulsar a poc a poc, com li havia ensenyat a fer el ginecòleg, mentre s'estirava lentament.

La seva amiga Marta tenia les menstruacions més naturals del món, ràpides i com si res. En canvi, ella...

A vegades se sentia molt ferida, molt frustrada, com si realment tot li passés a ella. Això la desarborava. Hi havia gent pitjor a tot arreu, però s'aferrava a un egoisme natural i instintiu, primari, i es rebel·lava. Sempre s'havia rebel·lat. El fet que les seves menstruacions fossin tan fortes l'exasperava. No volia passar-se la vida patint cada vint-i-vuit dies. I encara menys passar-se la vida sentint-se tan malament, tan abatuda, tan rabiosament furiosa i trista un maleït cop al mes. Quin sentit tenia?

Però no ho podia evitar.

El període la sumia en un avenc aclaparador, profund, fosc.

–Merda –va gemegar.

Tornava la punxada, el dolor. Ja no odiava el seu cos com quan tenia catorze o quinze anys, aquells dies en què es trobava lletja, grassa, desproporcionada. Malgrat que ho havia superat, i havia acabat acceptant-se com era i en paus, el seu ressentiment reapareixia en moments com aquell. Odiava el dolor, la naturalesa del seu significat, la pantalla de feminitat que embolcallava. Per què s'havia d'inflamar per dins, o sentir aquelles punxades?

Brases al seu conducte vaginal. Agulles de fer mitja travessant-la per dins.

Va respirar amb més força i va superar la segona punxada.

La pitjor va ser la tercera. Es va haver de repenjar al llit. I després d'aquesta...

La pau, la calma, la serenitat. La seva menstruació caient-li com una cortina d'aigua, una cascada interior, imparabile. Gairebé sense temps d'anar al lavabo i posar-se una compresa. Només el dolor avisant-la, a vegades en llocs tan impropis com l'autobús, o una festa, o a classe. Ni tan sols podia cridar. Tant de mal per a un avís.

Va anar al lavabo, i es va treure els texans i les calces. Es va assegurar que els primers no s'haguessin tacat i es va posar una compresa i unes calces netes. Després, el pijama. Ja era hora d'anar-se'n a dormir. Va tornar al llit adolorida i s'hi va estirar per recuperar-se d'aquell impacte vital en el seu organisme. Va mirar el sostre, on abans hi havia hagut pòsters dels seus grups preferits, i el buit li va recordar que també això havia passat, que ja no era una fan. Tenia divuit anys. Era una dona.

Una persona adulta.

Va moure el cap cap a la dreta i va fixar la seva insegura mirada en la fotografia emmarcada de l'home que li somreia des de la vora de la lleixa. Li van venir les llàgrimes amb més insistència als ulls. Ja no era solament el dolor experimentat, sinó aquella ràbia, la inseguretat, el mal humor, la depressió menstrual, la realitat.

—Papa... —va murmurar.

Va allargar la mà, però no va agafar la fotografia. Es va limitar a passar-hi el tou dels dits per sobre. Un any abans tot havia estat tan diferent. Tant.

—Per què? —va preguntar a la imatge.

El somriure de l'home era lleuger com una ploma, i els ulls, dues perles quietes al llac de les seves pupil·les. Les seves galtes brillaven.

L'Arantxa va deixar que les llàgrimes li llisquessin cara avall.

I es va trencar en mil trossos quan l'altre dolor, el de l'ànima, va esclatar en el zenit de la seva força demolidora.

5. Dilluns

Els dilluns eren dies de tornar a la realitat, i més a l'institut. Després d'un cap de setmana, per més actiu o avorrit que hagués estat, el fet de reincorporar-se a les classes sempre produïa una sensació d'atabalament. Cinc dies més fins a un nou alto en el camí. I el curs tot just havia començat.

En Leo va esperar l'Ignasi, que s'havia ficat als lavabos. Quan el seu amic va reaparèixer al costat d'ell, encara apujant-se la cremallera dels pantalons tot i haver sortit al passadís, tots dos van començar a caminar per dirigir-se a l'exterior. L'estiu s'allargava amb uns dies de calor gens tardorencs. No van parlar fins que no van ser a l'aire lliure. Llavors l'Ignasi va fer la pregunta habitual:

–Com ha anat el cap de setmana?

–Res de l'altre món, i tu?

El noi va arronsar les espatlles. Va trigar un parell de segons a respondre.

–He conegut el nou nòvio de la meva mare.

–De debò? –en Leo va alçar una cella–. I què et sembla?

Per segona vegada, amb els ulls clavats a terra mentre caminaven sense rumb, com presos al pati de la presó, l'Ignasi va arronsar les espatlles.

–Pse.

–Vinga, home.

–Què vols que et digui? Tot just l'acabo de conèixer.

–Ja, però l'últim al cap de cinc minuts ja sabies que era un malparit.

–Si és que la meva mare té el gust al cul, tu. No sé com es va poder fixar en el meu pare.

–O sigui, aquest segueix la línia.

–Es va fer una mica el graciós, com tots, per guanyar-se el fill de l'afortunada, i no hi ha res més patètic que un d'aquests intentant fer-se el graciós. Lamentable.

–Volia anar de col·lega amb tu –no era una pregunta, sinó una afirmació.

–Del tot.

–I li ho vas posar difícil.

–Ja ho crec. O potser creus que hauria hagut de somriure-li d'entrada i celebrar que la meva mare tingués nòvio i tot aquest rotllo? Ni que ens fes un favor. A més, si es tira la meva mare, que pagui el polvo, no?

Es va trobar amb el silenci d'en Leo.

Tots dos es van aturar al costat del reixat exterior. A l'altra banda, el món vivia immers en la seva febril activitat. Només allà dins semblava haver-se aturat.

–És clar, la teva mare encara no... –va esmentar l'Ignasi.

–No, no.

–Bé, però és molt guapa, i jove. Qualsevol dia també ella coneixerà algú i hauràs de passar per això.

–No fa ni un any –va dir en Leo.

–És igual, tio. Quan arribi el moment, arribarà i punt. Tant li fa que faci un any, dos o cinc! La meva es va divorciar, però la teva és viuda.

–Bah, deixa-ho córrer.

–Leo, comença a afrontar-ho, que no t'agafi d'improvís com a mi.

–A tu te'n va presentar un dos mesos després del divorci. I, a més, el teu pare se'n va anar amb una altra dona més jove.

–Collons –va sospirar l'Ignasi.

En Leo es va adonar de la seva agressivitat, i que s'havia passat amb el seu amic.

–Perdona –es va excusar.

–No, si tens raó –per tercera vegada, l'Ignasi va arronsar les espatlles–. Aquest ja és el quart en tres anys, i tampoc no és que li vegi gaire futur, tot i que la sap molt llarga.

–Per què?

–Perquè és calb.

El primer que es va posar a riure va ser el mateix Ignasi, demostrant que el seu punt de tristesa anterior estava superat. En Leo el va secundar gairebé a l'instants.

Tots dos van acabar petant-se de riure, i gairebé plorant, sols i perduts en aquell extrem del pati, repenjats a la tanca que envoltava l'institut.

6. Aparició

No hi havia ningú a la botiga de revelatge de fotografies, fotos instantànies per al passaport i el document nacional d'identitat, venda de rodets, marcs, cintes de vídeo verges i tota mena d'objectes relacionats amb la imatge i el seu món. Total, no feia ni cinc minuts que acabava d'apujar la reixa exterior, i per si no n'hi hagués prou, tenint en compte el poc temps transcorregut des de la inauguració, la gent encara s'hi havia d'acostumar.

L'Anna la va contemplar com solia fer moltes vegades.

Una sortida, alguna cosa a fer, una necessitat. Potser no guanyaria gaire, però almenys estava ocupada. La seva vida es movia de nou cap endavant, després de l'impacte de la crisi.

L'inconvenient era que ara la botiga li omplia massa hores, i no tenia sentit obrir només als matins o a les tardes.

Encara seguia perduda.

Es va asseure i va agafar la novel·la que estava llegint. Això sí que ho podia fer. Llegir. Havia recuperat el plaer de la solitud compartida amb una bona història. Llegint, més que no pas mirant la televisió, la seva ment se sentia envaïda per emocions i sensacions que necessitava per alimentar la seva vida. La seva nova vida.

No va arribar ni tan sols a obrir el llibre. Algú va entrar per la porta. En alçar el cap, es va trobar amb la sorpresa.

Era ell.

L'Eulali Amorós. En Lali.

—Hola —va saludar-lo ella, davant el seu desconcert.

—Però... caram, quina sorpresa! Treballa aquí?

—Sí.

—Increïble. Diuen que el món és un mocador i evidentment...

—Com està?

—Bé, bé, ja li ho vaig dir. Cap problema.

—Va ser molt amable trucant per tranquil·litzar-me.

—La vaig veure amoïnada, i vaig pensar que era just.

Es va produir una lleugera pausa. Seguien mirant-se.
Va ser ella qui va reaccionar en primer lloc.

–Bé –va trencar el silenci.

–Oh, jo... volia unes fotos –va secundar-la ell.

–Per al passaport?

–No, no, per al DNI. Tant de bo fossin per al passaport. Això significaria un viatge.

–Li agrada viatjar?

–M'encanta, però... –va fer un gest de resignació, tot i que sense especificar la dificultat amagada darrere del «però».

–Vingui, segui aquí.

L'Anna el va acompanyar a l'habitació del darrere. Allà hi havia el tamboret, el fons blanc, i la càmera per a les instantànies. En Lali es va instal·lar al tamboret i ella va ocupar la seva posició darrere la càmera. Li va fer alçar una mica el cap, inclinar-lo, somriure... i va accionar el disparador.

–Estaran fetes d'aquí a cinc minuts.

Van tornar a la botiga. Cinc minuts era molt temps. I calia omplir-lo.

–Té casa en alguna urbanització? –va preguntar l'Anna.

–No. He llogat un pis a l'entrada del poble venint de Barcelona, una mica més amunt de Can Culleretes. Visc aquí des de fa tot just un parell de setmanes.

–Doncs va tenir una bona rebuda amb allò del meu atropellament.

–Quan tens el cap en una altra banda... –va fer un gest de resignació—. I em refereixo a mi, que consti.

Buscava feina i, amb la preocupació al damunt... Ja m'entén.

–Està buscant feina aquí?

–Sí, per què? Sap d'alguna cosa que...?

–No és el millor lloc per buscar segons quina feina –va reconèixer ella.

–M'agrada això, sempre m'havia agradat aquesta barreja de muntanya, natura, i a sobre prop de Barcelona. Tot i que no em veig fent de paleta o lampista, això està clar. Sóc un pocatraça.

–No sé de res. Però, per descomptat, sabent que un amic ho necessita, estaré al cas, li ho prometo.

–No sap com li ho agrairia. Tampoc no conec ningú, ja s'ho pot imaginar.

–Doni'm un parell de dies. Faré unes quantes trucades.

–Genial –els ulls d'en Lali es van il·luminar.

Quan somreia, tenia una lleugera semblança amb George Clooney.

–Si m'assabento de res abans, on puc localitzar-lo?

–Encara m'estic instal·lant, de manera que no tinc telèfon. No s'hi amoïni, passaré per aquí i ja està.

–Molt bé.

Les fotografies ja eren a punt. Els cinc minuts s'havien reduït a cinc segons al seu voltant. L'Anna les va agafar, les hi va ensenyar, les va tallar després de merèixer la seva aprovació i les va introduir primer en un petit marc de cartolina i després en un sobre diminut.

–Quant li dec? –va preguntar en Lali.

–Res, és el mínim.

–Que no, sisplau. Hi insisteixo.

–I jo insisteixo que no n’hi diré el preu.

–No em faci sentir malament o no tornaré a comprar res aquí. Aquesta botiga sembla nova. Si comença regalant coses, haurà de tancar d’aquí a dos dies.

En Lali ja tenia un bitllet de deu euros a les mans. L’Anna es va rendir. El somriure de George Clooney es va fer molt més omnipresent.

–D’acord –va acceptar el bitllet.

Una dona va entrar a la botiga, i va tallar qualsevol possible conversa posterior.

7. Amigues

Assegudes en una de les tauletes de la Montserratina, davant sengles xocolates calentes, i amb un croissant cobert de fina farina blanca a les mans, l’Anna i la Paquita miraven a l’altra banda del finestral. Hi havia molta gent al carrer en aquella hora, i els cotxes, si tenien el semàfor situat una mica més amunt en verd, acceleraven al gran revolt central del poble. La pregunta que la mare de l’Arantxa i en Leo tenia des de feia estona a la comissura del llavi va sortir finalment sense esforç aparent, tot i que en forma d’indiferent comentarí inicial.

–Cada vegada hi ha més gent al poble.

–Ah, però això és un poble? –se’n va burlar la Paquita.

–Dona.

–És que amb tantes urbanitzacions i aquesta «població flotant» –va dir-ho amb intenció–, aquí ningú ja no coneix ningú. És una bogeria.

–Això sí que és veritat. Ho dic per la meva botiga.

–Ja.

–Has vist alguna vegada un home d'uns trenta-cinc anys, potser fins i tot un o dos més, alt, atractiu, moreno...

–Filla, no –va aturar-la la seva amiga, mirant-la amb cara d'al·lucinació–. Però si hi ha algú així, m'hi fixaré ara mateix.

–Hi ha algú així.

–Té nom?

–Lali. Bé, Eulali Amorós.

–De manera que... Lali –la Paquita va plegar els llavis i la va observar de fit a fit–. Ves per on.

–Només és una pregunta.

–Ja, però d'un que és alt, moreno, atractiu i es diu... Lali –va pronunciar-ho novament amb sorna–. Porta anell?

–No m'hi he fixat –va mentir l'Anna.

–Quant temps fa que ens coneixem?

–Però si vam créixer juntes.

–Per això mateix, maca –la Paquita va creuar els braços abandonant momentàniament la xocolata–. Va, deixa-ho anar.

–El vaig atropellar la setmana passada, això és tot.

–Que el vas atropellar?

–No va passar res. Va sortir d’entremig de dos cotxes, vam xocar, va caure a terra... i ja està. Tan amics.

–Doncs quina manera que tens de conèixer homes, però si funciona...

–I no porta anell –va acabar rendint-se l’Anna.

–De manera que t’hi vas fixar.

–Ho he fet avui. Ha entrat per casualitat a la botiga per fer-se unes fotos per al DNI.

–Casualitat?

–Que sí, dona.

–Escolta –la Paquita li va posar una mà al braç i l’hi va prémer amb tendre afecte–, que em sembla bé. És més: me n’alegro. No et passaràs tota la vida aquí i sola. Recorda que t’ho vaig dir.

–No diguis bestieses.

–És el més natural i ho saps.

–Bah, deixa-ho córrer –l’Anna va fer un gest esquerp–. Si ho sé no t’ho dic.

–I a qui li ho diràs si no?

–A ningú.

–Doncs molt bé –la Paquita es va fer la digna i va atacar de nou la seva xocolata.

L’Anna va tornar a mirar per la finestra. Vallirana, el seu petit i tancat món; la seva gent, la del poble i la de les urbanitzacions; a vint-i-cinc quilòmetres de Barcelona, en una de les escasses zones verdes i muntanyoses, encara naturals, pròximes a la gran urbs. Havia nascut allà, i sempre havia sentit la realitat que un dia hi moriria. Primer va creure que al costat d’en Ricard. Tota la vida.